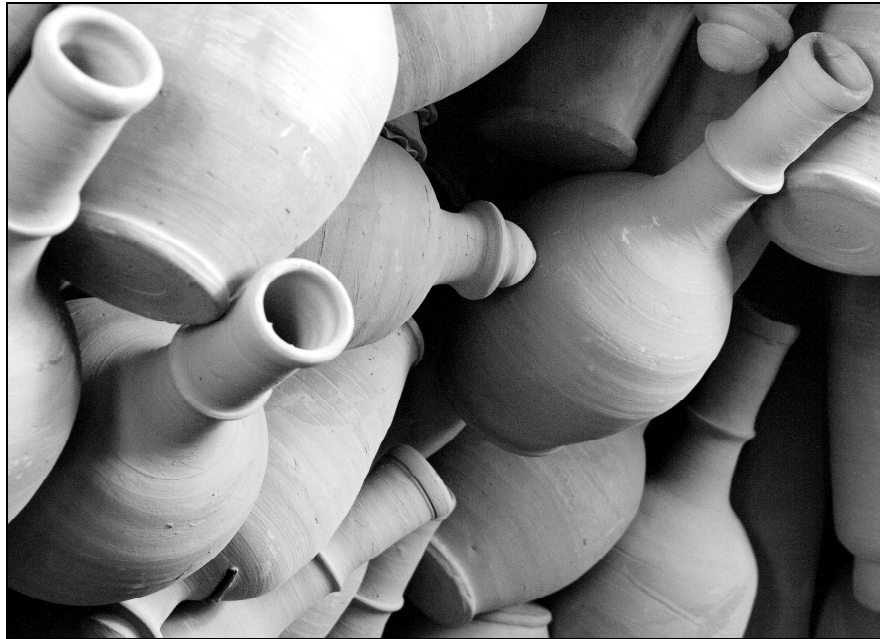

Selected Works CPC Third Annual Photography Competition

Sahar Seyedi (Pitchers)

Sahar Seyedi (Pitchers)

Sahar Seyedi (Graceful Walk of History)

پس از حمله ی اعراب و دو قرن سکوت، تنها ادبیات و به تبع آن، کتابت قدم به عرصه ی فرهنگ ایران گذاشت، آنهم در کنج خانه ها. بعدها دربار نیز پناهگاهی برای ادبیات شد. اما بار دیگر حملات شروع شد: ترک ها، ترک ها ... مغول ها، تاتارها، افغان ها ... ولایتی تکه پاره با قرن ها تهاجم و استبداد.
نقاشی می کردند: مینیاتور، قرن ها و قرن ها به همان شکل.

زمانی که برای اولین بار پس از حمله ی اعراب، صفویه حکومتی متمرکز و یکپارچه را بنیاد گذاشتند، پس از سرکوب های داخلی و خلاصی از جنگ های خارجی، تنها خطاطی بود که قدری پا گرفت و پیش رفت. دیگر هنرها نقش چندانی نداشتند. اما ادبیات در تمام این دوران ها ترکتازی می کرد. ایرانیان شاعر بودند. هنوز هم همه شاعرند!

این وضعیت تا دوران قاجار ادامه داشت. ارتباط با اروپا در این دوره هنر ایران را متحول کرد. با شروع سفرهای ناصرالدین شاه نقاشی جدیدی، یعنی رئالیسم، به ایران وارد شد. این بزرگترین تغییر هنری بود، اما وارداتی بود و از دل مینیاتور بیرون نیامده بود. چیز دیگری بود. در چنین بستری، ناصرالدین شاه، درباریان، آقا رضا عکاس باشی و ... تکنیک عکاسی را از اروپاییان آموختند و عکاسی به ایران هم وارد شد. به فاصله کوتاه چندساله ای (شاید سه سال) پس از شروع عکاسی در اروپا، پیش قراولان این هنر جدید را در ایران آغازیدند.

تجربه ی هنری این پیش قراولان چه بود؟

مینیاتور با رئالیسم جایگزین شد. خطاطان به کتابت خود مشغول بودند. نویسندگان و شاعران قلم می زدند. هیچ کدام را با عکاسی کاری نبود. اولین عکاسان ایران نیز با آنان کاری نداشتند و چیزی هم از آنان نیاموختند. آنها چیزی برای آموختن نداشتند.

عکاس ایرانی بدون پشتوانه ی تاریخی هنری، ناب، یا بهتر است بگوییم بدون هیچ تجربه ی هنری از نسل های گذشته، عکاسی را شروع کرد. این مردان توانستند گنجینه ی مستند بالارزشی از دوران خود به یادگار بگذارند.

جلسات ماهیانه کلوب عکس کارون

سومین چهارشنبه هر ماه ساعت ۷-۹ عصر در گالری سیلک پرس در وست ونکوور برگزار میشود.
آدرس:

1570 Argyle Ave., West Vancouver, BC, V7V 1A1